

Jutalomként jó munkájukért.

Utolsó nap, este. Mindenki siet, hogy vacsora után maga módján elbúcsúzhasson a tengertől.

Kiürül az ebédlő, eloltják a lámpákat. S ebbe a csöndbe és sötétbe érkezik az egyik fiatal tanárnő. Kezében nylonzacskó.

Vajon mit akar? Miért les oly figyelmesen jobbra-balra, előre-hátra?

Borsot gyűjt. Teletömi kis zacskóját a fűszertartókból, teletömi borssal, pukkadásig, kerekre.

Teljesen igaza van: mi is nagyon jól tudjuk, hogy a bors nálunk, Magyarországon milyen drága...

Ennek a tanárnőnek két okmány van kezében: egy tanári diploma, és egy útlevél, melyben ez áll: állampolgársága - magyar.

abc

abc

abc

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy ország. Neve: Távolia. Ebben az országban volt egy város. Ugy hívták: Szerda Csicsika.

Történt pedig, hogy egy vándor érkezett a távoli városba. Egyszerű vándor, kopott ruhában, szakadt cipőben, nagy batyuval. Olyan szánalmas látványt keltett, hogy Csicsika lakóinak megsett rajta szívük, s így szóltak hozzá:

- Gyere el hozzánk vándor, éhes vagy biztosan. Adunk neked hamuba sült pogácsát, teli tarisznyát, friss, ropogós kenyeret. Adunk neked új ruhát, adunk neked jó erős cipőt.

A vándor boldogan fogadta a meghívást - mert bizony már igen fáradt és éhes volt - s örömeiben megölelte Csicsika lakóit. Így mentek együtt, összeölelkezve, a vándor és a csicsikaiak.

Eddig tartott a mese.

A vándor még megérkezése napján, miután csomagjait elhelyezte a vendégszobában és megvacsorázott, elhatározta, sétál egy kicsit.

Nagyon szeretett sétálni. Egyedül egy idegen városban, ide-

abc

gen, de kedves emberek között, benézni szakadt függönyökön bar-
na kis szobákba - mind, mind nagyon szerette. Ezért volt vándor.

Aznap este - igaz már későre járt - az utcák teljesen néptele-
nek voltak. Sokáig nem találkozott senkivel, sokáig nem törte meg
semmi a csöndet. A vándor jól érezte magát. Érezte testében a fia-
talságot, az erőt. Örült, hogy egyedül van, örült a szép meleg
nyári estének.

Talán fél órát is sétálgathatott így, amikor valami furcsa
zajt hallott, mely egyre erősödött, közeledett. És íme: a követ-
kező pillanatban a sarkon föltűnt egy sárga jármű. Szép fiatal-
sárga színe volt, látszott rajta, a város legújabb büszkesége.
Négy sarkán két-két kefe, melyeknek forgása okozta a szokatlan
zajt. A vándor ráismert: egy utcaseprő gép közeledik felé. Ahogy
nézte az egyre nagyobbodó sárgaságot, hirtelen földbe gyökere-
zett a lába: AZ UTCASEPRŐ GÉP PORT FUJT. A kefék forogtak, a ke-
rekek forogtak, minden forgott, s valahonnan a gép belsejéből
- talán a lelkéből - jött a por. Mind erősebben, mind sűrűbben,
nehéz, fekete tömegben áramlott, körülvette a vándort, beleszi-
vódott ruhájába, beleivódott testébe. Elborította a házakat, el-
borította az utcákat, elborította a tereket.

- Jajj, jajj, jajj nekünk - zokogtak a csicsikaiak - menj in-
nen, siess, siess.

A vándor nem mozdult. Csak a por szállt keménven, míg telje-
sen el nem temette a várost.